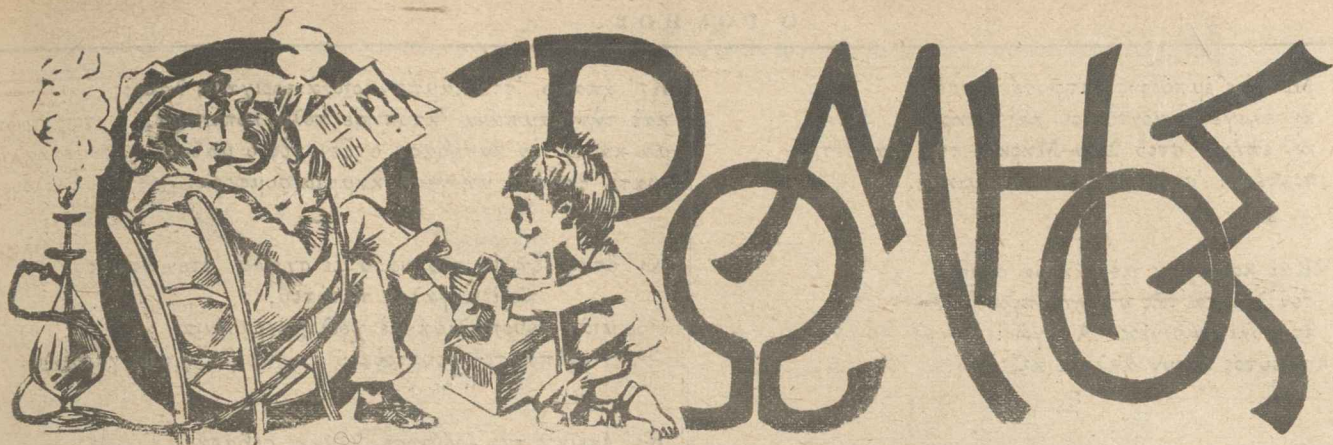

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκ τ' ὠ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κι' ἑβδόμη
κι' ἐκλογῶν ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ποῦντος πεντακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
ἐποχὴ καυμάτων, ἐποχὴ ζευζέκα.

Εἰκὼν Ἑνετικὴ, κἄπως φανταστικὴ.

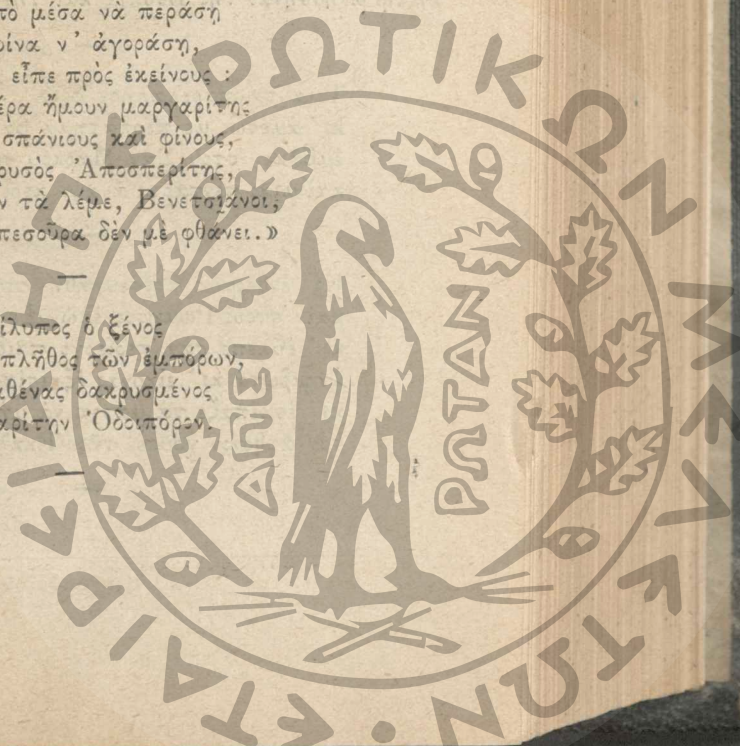
(Ὁ σὺρ Τρικούπης ὁ πολὺς, ποῦ ξέρομε καὶ ξέρετε,
'στὴν ξακουσμένη Βενετιὰ μονάχος περιφέρεται.
Θυμᾶται τοὺς συνδυασμοὺς, θυμᾶται τὴν βαλβίδα
καὶ τὰ προγράμματά του,
ὅποτεν κάποιος ἔξαφνα μὲ μαύρην προσωπίδα
προσέρχεται κοντά του,
κι' ἀρχίζουν τὸν διάλογον ὁ νέος Ὀδοιπόρος
κι' ὁ προσωπιδοφόρος.)

Τρι. — Τί ξαφνικὴ συνάντησις καὶ θέαμα ὅποιον !...
τίς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυττᾷς μὲ μαῦρον προσωπεῖον ;
Προ. — Ποιὸς εἰμ' ἐγὼ μὴν ἐρωτᾷς καὶ πᾶν χαμέν' οἱ λόγοι...
ὑπόθεσέ με πρὸς στιγμὴν σκιαὴν ἀρχαίου Δόγη,
μυστηριώδη Βενετόν, συμβολικὸν πολὺ,
ἢ κι' ἓνα Διάβολον χωλὸν καὶ Μεφιστοφελῆ.
Τρι. — Ἐπιθυμῶ πρὸς τὸ παρὸν μονάχος μου νὰ μείνω.
Προ. — Διερμηνεύς σου κι' ὁδηγὸς προσφέρομαι νὰ γίνω.
Τρι. — Μεγάλως μὲ δυσαρεστεῖς μ' αὐτὴν τὴν μαύρη φάτσα.
Προ. — Εἰς τοῦ Σάν-Μάρκου τὴν γνωστὴν θὰ σ' ὁδηγήσω
πιάτσα.

Πηγαίνουν 'στοῦ Σάν-Μάρκου τὴν πλατεῖαν
θαυμάζοντες τὴν νέαν Βενετίαν,
κι' ἔμποροι Βενετσιάνοι καὶ μαριόλοι
ἀπὸ τὰ μαγαζιά των 'βγῆκαν ὅλοι,
καὶ 'στὸν Τρικούπη 'φώναζαν «βολέτε ;»
κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ δὴδ σταυροκοπιέται.

Τοῦ λένε κι' ἀπὸ μέσα νὰ περάσῃ
μαργαριτάρια φίνα ν' ἀγοράσῃ,
ὁ δὲ Τρικούπης εἶπε πρὸς ἐκείνους :
«κι' ἐγὼ μιὰ μέρα ἤμουν μαργαριτῆς
ἀπὸ τοὺς πλέον σπάνιους καὶ φίνους,
διχμάντι καὶ χρυσὸς Ἀποσπερίτης,
μὰ τῶρ' ἄς μὴν τὰ λέμε, Βενετσιάνοι,
κανεὶς 'στὴν ξεπεσοῦρα δὲν μὲ φθάνει.»

Εἶπεν αὐτὰ περίλυπος ὁ ξένος
κι' ἀπόρησε τὸ πλῆθος τῶν ἐμπόρων,
κι' ἐκύτταζε καθένας δακρυσιμένος
αὐτὸν τὸν μαργαριτὴν Ὀδοιπόρον.

Με τούς ἐμπόρους ἔστρωσε πετσέτα
κι' ἔλεγε τὸ κοντό του καὶ μακρύ,
κι' ἐπῆγε 'στοῦ Σάν-Μάρκου τὴν πλατσία,
τούτέστι 'στὴν πλατεῖα τὴν μικρή.

Καὶ κάτωχρος μὲ δάκρυα σχεδὸν
τὸν λέοντα τῆς στήλης προσιδῶν
ἐτραύλισεν ὁ νέος Ἀραγῶ:
« τοιοῦτος ἦμουν ἄλλοτε κι' ἐγώ. »

Κι' ὁ λέων μόλις εἶδεν ἀντικρὺ
τὸν λέοντα τὸν πρὶν ὑψιθεμεμένην,
ἐτριξε μὲ τὴν στήλην του καὶ κρὶ
καὶ τρομερὸς ἐτίναξε τὴν χαίτην,
καὶ βρυχηθὼν ἐξέβηκε φοικῶδη,
ποῦ 'σῆκωσε τὴν Βενετιά 'στὸ πόδι.

Κι' ὁ προσωπιδοφόρος ὁ καυμένος
ἐστράφη πρὸς τὰ πίσω μουσκευμένους,
καὶ φοβηθεὶς, ἂν κι' ἦτο παλληκάρι,
μήπως ξαναμουγκρίση τὸ λειοντάρι,
ὠδήγησε τὸν νέο μουσαφίρη
'στὸ φοβερὸ τῶν στεναγμῶν γεφύρι.

Ἦ γέφυρα τῶν στεναγμῶν φρικώδης, ἀπαισία,
κι' εἰς στεναγμοὺς πλουσία,
ὁ κύριος Χαρίλαος κραυγάζει διατόρως
κι' ἐστέναξε βαθεῖα βαθεῖα κι' ὁ προσωπιδοφόρος.

Ὅποσοι δυστυχεῖς ἐδῶ τὸ μαῦρον τέλος εἶδον !...
βοὴν ἀκούω στεναγμῶν καὶ κρότον ἄλυσσίδων,
κι' εἰς στεναγμοὺς σπαρκατικούς ἀποθανόντος κόσμου
ἀνταπαντᾷ βαρύτατος κι' ὁ θρῆνος ὁ 'δικός μου.

Ἐδῶ κι' ἐγὼ τοῦ στήθους μου τὸν πόνον θά φωνάξω,
ἐδῶ ποῦ τόσοι 'στέναξαν κι' ἐγὼ θ' ἀναστενάξω,
ἐδῶ, θά λέγουν ἄλλοτε, 'στὴν γέφυραν τῶν θρῆνων,
τὴν ἀπηχοῦσαν στοναχὰς ἀμέτρους καὶ ποικίλας,
ἐστέναξε πικρότατα κι' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Βουλῆς καὶ τῆς πολλῆς μαυρίλας.

Τοιαῦτα παρελάλησε βοῶν
κι' ἀμέσως μὲ περπάτημα βροῦ
ἐμβῆκε 'στοῦ Σάν-Μάρκου τὸν ναὸν
καὶ μιᾶς πεντάρης ἀναψέ κερὶ.

Κι' ἐνθέρμως προσευχήθη 'στὸν Σάν-Μάρκο
καὶ 'στους Ρωμηοὺς ἐφώναξε σαμάρκο,
κι' ἔβλεπε σὰν περίεργο παιδί
ψηφιδωτὰ κι' εἰκόνας ἐξαίσιες,
κι' ἐσκέπαζε τὰ μάτια νὰ μὴ 'δῇ
τὸν ἄφθονον χρυσὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Κι' ἀπάνω 'στὸ καμπαναριὸ ἀνερριχθῆ λαῦρος
καὶ τὴν καμπάνα 'κτύπησε πολὺ λυπητερά,
μὰ κάτω τὸν κατέβασε ὁ ξεναγὸς ὁ μαῦρος
γιατὶ 'φοβήθη μὴ γενῇ καμμία συμφορά.

Κι' ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ μὲ σχέδια 'στὸν νοῦ του
περὶ μεγάλου πλούτου,
εἶδε μιὰν ἀνθοπώλιδα μὲ χεῖλη κερασένια
'στὴν τρύπα τοῦ σουρτούκου του νὰ βάζῃ μιὰ γαρδένια.

Κι' ἐκεῖνος τὴν ἐρώτησε 'λιγάκι σοβαρά
ἂν γιὰ Τρικούπην ἔτυχε ν' ἀκούσῃ μιὰ φαρὰ,
κι' εἶπε πρὸς τοῦτον ἡ Σιλφίς, ὅλη φωτιά καὶ λαύρα,
« σινιόρε δὲν τὸν ἔκουσα, σινιόρε δὲν τὸν εἶδα,
μὰ λένε πῶς 'στῆς ἐκλογαῖς τὸν 'χόρτασαν μὲ μαῦρα
κι' ἀπὸ γαρδένια Βενετιάς κατήντησε τσουκνίδα. »

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησεν « ὁ κόσμος εἶναι πλάνος
καὶ μὲς 'στὸν κῆπον τῆς ζωῆς τάγκάθια μένουν μόνα, »
καὶ τότε τὸν ἐσίμωσεν αὐθάδης Βενετσιάνος
καὶ τοῦ 'ψιθύρισε 'στ' αὐτὴ « βολέτε οὐνα ντόνα : »

Ὁ δὲ Τρικούπης ἄγριος πρὸς τὸν αὐθάδη στρέφει
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔφη :
« Εἶχα μιὰ ντόνα πρὸ καιροῦ, ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !...
'λαμποκοποῦσε κι' ἄστραφτε 'στὰ χερεὶ τὰ περίσσια,
μὰ τώρα καθὼς ξέρετε
ὁ Κορδονοκαλούμπαρας θ' ἀρχίσῃ νὰ τὴν χαίρεται. »

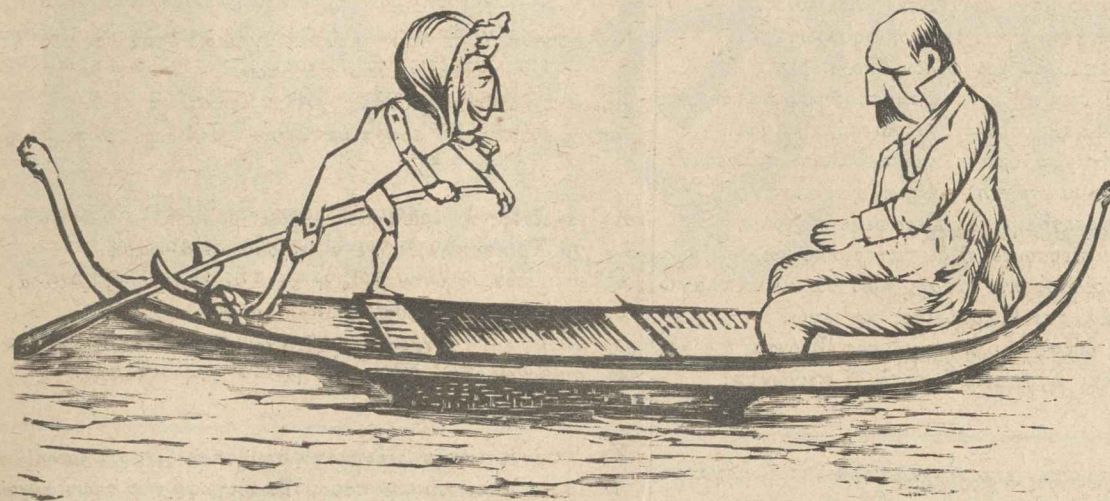
Εἶπεν αὐτὰ τὰ θλιβερά ὁ ξένος τσελεπῆς
κι' ἀφῆκε δύο στεναγμοὺς ἀγάπης διαπύρου,
καὶ τότε τὸν ὠδήγησεν ἡ μαύρη προσωπίς
'στὸ Λιέδο τὸ περίφημον, ὡς εἶδος τι Φαλήρου.

Ἐδῶ τοῦ λέγει, Πρόεδρε, παραίτησε τὸ κλάμμα,
καὶ κολυμποῦν ἀρσενικοὶ μὲ θηλυκοὺς ἀντάμα.

Ἐέχασε τῆς μαύραις ὥραις
μὲ σινιόρους καὶ σινιόραις.
Κύττα ντόναις Βενετσιάναις,
ποῦναι 'στὰ παιχνίδια μάνναις.

Κύττα φλόγα ποῦ σκορποῦν,
κύττα στόμα καὶ πηγοῦνι,
καὶ 'στὰ μάρμαρα κτυποῦν
πασομακίκα μὲ ταχοῦνι.

Κύττα... στρέφονται πρὸς σέ
ἡ σινιόραις τοῦ Μυσέ.
Κύττ' αὐτὴν τὴν πάπια χήνα,
'δὲς κι' ἐκείνην τὴν Μιράντα,
ὡ μὰ μπέλα Φιορεντίνα,
κι' ἄφησέ την μιὰ γιὰ πάντα
τὴν παλλὰ τὴν ἀμρόζα
κι' ἐμπροστά της βάστα πόζα.

Ἀχ ! καὶ πῶς νὰ τὴν ἀφήσω,
ὁ Τρικούπης ἀπαντᾷ,
ποῦ θαρρῶ πῶς 'μπρὸς καὶ 'πίσω
ἡ μαριόλα μὲ κεντᾷ :

Εἶπε, καὶ πάλιν μὲ θυμὸν πόρκα μαντόνα λέγει
κι' ἡ παρειὰ του φλέγει,
κι' ὀλμάουρη περιστερὰ ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων,
ποῦ κοιτοῦσιν τῆς Βενετιάς τῆς πιάτσαις καὶ τοὺς ὁρόμους,
εἰς τὸ 'ψηλὸ καπέλο του ἐκοῦρνιασε μὲ θρῆνον
κι' ὕστερα ξαναπέταξε κι' ἐκάθισε 'στους ὤμους.

Μὰ κι' αὐτὸς καιρὸ δὲν χάνει
καὶ 'στὰ χερεὶα του τὴν πιάνει,
καὶ 'στὸ στόμα τὴν φιλεῖ
κι' ἔτσι τῆς πικρομιλεῖ :

« Μαῦρο μου περιστερὰκι,
γιὰ τραγούδησε καὶ σὺ
ἐν' ἀγιάτρευτο μεράκι
καὶ μαυρίλα περισσή. »

Πι πὶ πὶ περιστερὰ
μὲ τὰ μαῦρα σου πτερὰ.
Ἐναν ποῦναι δίχως ταῖρι
ἔλα νὰ κερηγορήσης...
'πὲς μου, μαῦρο περιστέρι,
πότε πιά καὶ σὺ θ' ἀσπρίσης,
κι' ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν
ὁ Τρικούπης θά σέ 'δῇ
νὰ τοῦ φέρῃς ὡς χρυσὸν
πράσινης ἐληῆς κλαδί : »

Κι' ἐνῷ θερμὴν διάχυσιν 'στὸ περιστέρι κάνει
τὸν τριγυρίζουν ἔξαφνα ρακένδυτοι ζητιᾶνοι,
γιατὶ κι' ἐκ τούτων ἀφθονεῖ τῆς Βενετιάς τὸ φιόρε,
κι' οὐνα πεντάρα ντάτε μι, τοῦ 'φώναζαν, σινιόρε.

Ὁ δὲ σινιόρος κάνοντας τὸν γαλαντόμον Ἕλληνα,
ποῦ πάντοτε τὰ χρήματα τὰ χύνει μὲ τὸ φηγάρι,
τρία χαρτούτσα πέταξε δεκάρικα νικέλινα
κι' ἐκεῖνοι πετσοκόφητηκαν ποῖος νὰ τὰ πρωτοπάρῃ.

Τὸ δὲ μαῦρο περιστέρι
ἀνυψώθη μετὰ τρόμου,
κι' ἐκουτσούλησε τὸ χέρι
τοῦ γενναίου γαλαντόμου.

Κι' ὁ κύριος Χαρίλαος τοῦ 'φώναξε σπολλάτη,
καὶ τότε τὸν ὠδήγησεν ἡ μαύρη προσωπίς
μὲς 'στῶν ἀρχαίων Δόγηδων τὸ θαυμαστὸ Παλάτι,
ποῦ γιὰ τὴν ἱστορία του δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῃς.

Προ. — Ἰδὲ τὸ λαμπρὸν μέγαρον, ἰδὲ κι' αὐτὸν τὸν θρόνον,
ὅπου θά μείν' ἱστορικός καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Τοιοῦτος θρόνος καὶ πρὸς σέ, καλὸ σινιόρε, πρέπει...
Τρι. — Γιὰ κύτταξε παρακαλῶ μήπως κανέναν βλέπῃ.
Προ. — Τὰ πάντα περίξ ἦσαν καὶ οὐδὲ καμμιά φωνή.

(Ὁ σὶρ Τρικούπης καθέται 'στοῦ Δόγη τὸ θρόνι.)

Τρι. — 'Οποίας ἔδρας ἔτυχας μεγάλης κι' ὑψηλῆς !...
μακρὰν τὸ σκυλόλογι...
κι' ἂν ἀνεπίστως ἔχασα τὸν θρόνον τῆς Βουλῆς,
μὰ κάθομαι 'στοῦ Δόγη.

Ἰδοὺ με... Δόγης ἔγινα... κανεῖς μὴν διμιλῆ,
καὶ γύρω μου συνέρχεται τῶν Δέκα ἡ Βουλῆ,
ποῦ σὰν κι' αὐτὴν δὲν ἔγινε Βουλὴ φοβερωτέρα...
ἂς εἶχα τὸν Σιμόπουλον τὸν φίλον ἐδῶ πέρα
κι' ἄλλους ἑννέα σὰν κι' αὐτὸν πιστοὺς μου φαλαγγίτας
νὰ 'δixa τὸν Γουλιμῆ καὶ τοὺς Μεσολογγίτας.

Προ. — ὦ Δόγη γαληνότετε καὶ σεβαστὴ πολτρώνα,
τοῦ Τιντορέτου θαύμασε τὴν πάγκαλον εἰκόνα.

Παράδεισος μὲ Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ πανόσια
καὶ μὲ μαρτύρων πρόσωπα περὶ τὰ τριχόσια.

Τρι. — Μὲ Τιντορέτους μὴ θαρρῆς πῶς θὰ καταπλαγῶ...
τοιούτος ἤμουν ἄλλοτε Παράδεισος κι' ἐγώ,
ὁ δ' οὐρανὸς τῆς δόξης μου κατὰχρυσος ἐβρόντα
καὶ Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ ἐχόρτανε πεινῶντα.

Εἶπαν αὐτὰ καὶ 'στὴν εἰρκτὴν κατῆλθον τοῦ μεγάρου,
τὴν παγεράν καὶ σκοτεινὴν ὡς ἔρεβος Ταρτάρου.
'Εδῶ, τοῦ λέγ' ἡ προσωπίς, ψυχρὸς μὴν εἶσαι λίθος,
ἐδῶ κατὰ παράδοσιν προγεγραμμένων πλῆθος
θηριοκάρδων δυναστῶν ψυχὰς ἀναθεμάτισε
κι' ὁ Φόσκωρος πανάθλιος τὸν βίον ἐτερμάτισε.

Κι' ὁ Σίρ Τρικούπης 'στὸ νόμα τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου,
ποῦ τὸν κατετυράννησε σκληρὸς γονεὺς ἀπόνως,
δὲν ξέρω πῶς θυμήθηκε τὸν Φόσκωλον τῆς Τήνου
κι' ὁ Φόσκαρε καὶ Φόσκωλε ἀνέκραξε συγχρόνως.
Κι' ὠκτεῖρε τὸ κενόδοξον παντὸς Βασιλολάτρη,
ποῦ σὰν χρυσῇ Πρωθυπουργὸς 'στὸ Στέμμα στέκει σοῦζα,
κι' ἐπῆγαν 'στὸ Καφφὲ-Φλοριὰν καὶ 'στὸ Καφφὲ-Κουάτρι,
ἐκεῖ δὲ γιὰ τὴν ὄρεξι κι' οἱ δὲ τῶν ἡπικν οὔζα,
κι' ἔσπενσαν πρὸς τὴν Ἐκθεσιν, σπανίαν 'στὸν αἰῶνα,
κι' ἐστάθηκαν 'στὸν Δὸν-Ζουάν, τοῦ Γρόσσο τὴν εἰκόνα.

Προ. — Ἰδὲ νεκρὸν τὸν Δὸν-Ζουάν, ὑπὸ σωροῦς ἀνθρώπων
καὶ γύρω πλῆθος γυναικῶν καὶ κηλόνων ἐνθέων...
τὸν κλαίουσαν καὶ τὸν ἀπειλοῦν ὀλόγυμνα τὰ θύματα,
ὅπου γι' αὐτὸν ἐτράβηξαν πολλὰ δεινοπαθήματα.

Τρι. — Πῶς ἤθελα νὰ 'γνώριζα τὸν καλλιτέχνην Γρόσσο
εὐθύς μὲ γρόσσα μετρητὰ νὰ τὸν καλοπληρώσω,
καὶ ἄποιον Δὸν-Χαρίλιον σὰν Δὸν-Ζουάν νὰ κάμω,
ποῦ γι' ἀπειλὰς καὶ κοπετοὺς νὰ μὴ τὸν μέλη ὀράμι,
ὀργίλοι δὲ κι' ὀλόγυμνοι νὰ τριγυνοῦν κοντὰ του
οἱ τῆς Ἑλλάδος δανεισταί, τὰ βλακothύματά του.

Μία σκηνὴ
ποῦ συγκινεῖ

Ὡραία νύξ Ἑνετικὴ, χρυσῶν νυκτῶν καμάρι,
ἀχνίζωντας 'στὸν οὐρανὸ πηγαίνει τὸ φεγγάρι,
μὰ πότε πότε κρύβεται σὲ σύννεφα κι' αὐτὸ
καὶ πότε ξαναφαίνεται καὶ παίζει τὸν κρυφτό.
'Ο Σίρ Τρικούπης κάθεται χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ
μέσα σὲ μία γόνδολα μὲ σκούρα φαναράκια,

κι' ὁ μυστικὸς του συνοδὸς κωπηλατεῖ καὶ ψάλλει
τῆς ὁμορφιᾶς τῆς Βενετίας, σεβνταδες καὶ μεράκια.

Γελοῦν καὶ γαργαλίζονται σινιόρσις μὲ σινιόρους,
τῶν γονδολιέρων ἡ φωναὶς βουβίζουν 'στὰ κανάλια,
ἀκού τρκακάρουν γόνδολαις μὲ προσωπιδοφόρους,
ὅπου θαρρεῖς τῆς Βενετίας πῶς εἶναι καρναβάλια,
καὶ ρόδιος ἐπάνω των κατρακυλᾷ βροχή
καὶ σερενάδ' ἀξέχαστη μακρόθεν ἀντηχεῖ.

» Ὅλος ὁ κόσμος σήμερον τῆς Βενετίας σκιρτᾷ,
ἐβίβα, Δόγη τῶν Ρωμηῶν, ἐβίβα λιμπερτὰ.
'Εσὺ καθένα τριγυρνᾷς τῆς Βενετίας κανάλι
μὲ ξένοιαστο κεφάλι,
κι' ὁ Θεοδώρης ὁ δυστυχὸς 'στῆς ζέστης τὸν βρασιὸ
κάνει πῶς ἀερίζεται μὲ τὸν συμβιβασμό.

« Ἐσὺ τὴν ρεδιγκότα σου στολίζεις μὲ γαρδένιαις
κι' ἐκεῖνον γιὰ τοὺς Ὑπουργοὺς τὸν τῶν μεγαλίων
ἐσὺ ματρόναις σκεπασταῖς κυττάζεις μὲ μαντιλάις,
ὅπου καθέννας χάνεται μαζί των νάχη σχέσι,
κι' ἐκεῖνος φίλων νηστικῶν μυρίζει βαρβατίλαις
καὶ πεντακόσι τὸν τραβοῦν γιὰ μία ψωροθέσι.

» Κρώζουν κοράκια λαίμαργα καὶ τὰ φτερά κτυποῦν,
κι' οἱ Τσεκουραῖοι 'πιάστηκαν, καὶ πᾶνε πᾶνε πᾶνε.
Μόλις κι' ὁ Θύμιος ἔμαθε πῶς θάλλ' ἡ Κορδόναρα,
ὅρε παιδιὰ, τοὺς φώναζε μὲ κλέφτικη φωνάρα,
Κουρδόναρους 'ρουθόλησε, Κουρδὸνι βασιλεύει,
κι' αὐτοῦ δὲν χουρατεῖ,
κι' πρὶν μᾶς ψήσουν ζουντανούς καὶ πρὶν μᾶς πιοῦν τοῦ
ἂς βάνουμε τοὺν Κόρδονου κουρῶνα μας κι' στέμμα μας.

Σείνει βαρὺς ἀντίλαλος καὶ τὰ βουνὰ τῆς Γκούρας,
τρέμει τὸ κράτος κι' ὁ Τσουλῆς τῆς ἄσπρης φαβορίτας,
κι' ὁ Θεοδώρης ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμή Τσεκούρας
καὶ 'στὴ Βουλὴ τσεκούρωσε δὲ δυστυχεῖς Ἀργεῖτας,
μὰ κι' ἄλλοι κακομοίρηδες τὰ βλέπουν κἄπως σκούρα
καὶ τὸ τσεκούρι σιγάζονται τοῦ Κορδόνα Τσεκούρα.

Τέτοια 'στῆς νύκτας ψάλλονται τὸ τρελλοκαρναβάλι
ὅταν ἀποκαλύπτεται ὁ μαῦρος συνοδός,
καὶ τὸ ξυλῆνο μούτσουνο τοῦ Φασουλῆ προβάλλει
καὶ Κορδόνα καλούμπαρος γκαρίζει ἀναιδῶς.
Κορδόναρος ἀπῆντησεν ὁ κάθε γονδολιέρως,
παντοῦ Κορδόναρούμπαρος ἀπὸ τὸ κάθε μέρος,
κι' ὁ Δόγης ἔμειν' ἐνερὴς, καὶ χάσας τὰ νερά του
ἐπῆγε 'στὸ Μαρίεμπαδ νὰ κᾶν τὰ λουτρά του.

Ἀγγελία σοβαρὰ
τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ Φουκαρά.

Κι' ἐφέτος, πάλιν ὁ «Ρωμηός» γλεντᾷ καὶ ξεφαντώνει
κι' ἐνδεκα χρόνους σήμερον μὲ γέλοισι συμπληρώνει,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ τραγουδοῦ κτυπῶν τὸν ταμπουρά του
νὰ φάτῃ καὶ τοὺς ἑκατὸ μὲ γεῖα του καὶ γὰρ του.

Τυπογραφεῖον Χιὼτην, νέος παντοῦ ρυθμός — Φακίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.